

Ο ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ

Ξύπνησα από ένα ελαφρύ σκούνημα στον ώμο μου. Αλήθεια, ποιος ήθελε να διαταράξει τον ύπνο μου; Νωχελικά ρώτησα να μάθω την ταυτότητα του «εισβολέα»· ήταν ο δούλος μου, ο Μάρκος.

- Ξύπνησε, αφέντη, πρέπει να ετοιμαστούμε για τη σημερινή παράσταση!

Σωστά!! Η περίοδος των παραστάσεων είχε αρχίσει, σκέφτηκα.

Φόρεσα τον χιτώνα και τα σανδάλια τα οποία είχα για τις ειδικές περιστάσεις και με τη συνοδεία του Μάρκου ξεκίνησα για το θέατρο...

Οι παραστάσεις αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας. Όλοι οι Συρακούσιοι βρίσκονται σε έκσταση. Από νωρίς το θέατρο γεμίζει με ενθουσιασμένους πολίτες· άντρες, γυναίκες, παιδιά... Αυτή η χροιά δεν αποτελούσε εξαίρεση. Το θέατρο ήταν ήδη γεμάτο κατά το ένα τρίτο την ώρα που φτάσαμε.

- Που θα καθίσουμε αφέντη; ρώτησε ο Μάρκος, διακόπτοντας τον ειρμό της σκέψης μου.
- Σε κάποιο από τα κεντρικότερα εδώλια Μάρκο, για να μπορούμε να παρακολουθούμε με άνεση την παράσταση.

Έκτη κερκίδα, εικοστή έβδομη σειρά εδωλίων. Ο Ιέρωνας είχε κάνει εξαιρετική δουλειά στην αναστήλωση του θεάτρου των Συρακουσών. Είχα αρκετό καιρό να το επισκεφτώ και ομολογώ πως έμεινα άναυδος. Περιεργάστηκα τον χώρο προσεκτικά· ο λίθος από τον οποίο αποτελούνταν το κτίσμα ήταν λαξευμένος με απίστευτη λεπτομέρεια, ήταν αψεγάδιαστος. Έστρεψα το βλέμμα μου προς τα κάτω. Η ορχήστρα -ημικυκλική όπως πάντα- ήταν απλή, λιτή και απέριτη. Αυτός ήταν ο σκοπός της στο κάτω κάτω· να λειτουργεί ως υπόβαθρο του χορού. Ύστερα παρατήρησα τη σκηνή. Επιβλητική χωρίς να είναι ογκώδης. Θαρρώ πως ακολουθούσε περισσότερο τους αθηναϊκούς κανόνες, περί μέτρου και αρμονίας.

Η παράσταση, που θα παρακολουθούσαμε, ήταν οι «Βάκχες» του Ευριπίδη. Επρόκειτο για τραγωδία, με ενημέρωσε ο Μάρκος.

Η παράσταση άρχισε. Ο Διόνυσος μπήκε στην σκηνή φορώντας ελάχιστα ρούχα και το χαρακτηριστικό στεφάνι από αμπελόφυλλα στα ατημέλητα μακριά μαλλιά του. Στην συνέχεια, με έντονο ρυθμικό βηματισμό, τοποθετήθηκε ο χορός στην ορχήστρα. Η ταυτότητα του χορού ήταν οι Μαινάδες, οι ακόλουθες του θεού, κοπέλες νεαρές τυφλωμένες από τον Διόνυσο. Αυτό που με παραξένεψε σε αυτές ήταν τα σκισμένα τους ρούχα και το γεγονός πως δεν φορούσαν τους κλασικούς κοθόρνους που συνηθίζουν να φορούν οι υποκριτές. Κοινώς, ήταν ξυπόλυτες!

Τι ασύλληπτη η εμπειρία του να βλέπει κανείς θέατρο!! Δεν νομίζω να έχω νιώσει ποτέ τόσο έντονα!!

Η τραγωδία αυτή αφορούσε στα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν στην Θήβα μετά από τον ερχομό του Διονύσου στην πόλη. Ο θεός αυτός ως γνωστόν είναι συνώνυμος με την έκσταση και την υπερβολή. Μάγεψε

όλες τις νέες κοπέλες της πόλης και τις έπεισε να τον ακολουθήσουν έξω από την πόλη, ώστε να λάβουν μέρος σε όργια. Οι ασελγείς αυτές πράξεις εξόργισαν τον βασιλιά της Θήβας, Πενθέα ο οποίος αποκάλεσε τον Διόνυσο «ψευτοθεό» και έναν απλό γυναικά που ξεμυαλίζει τις γυναίκες. Προφανώς αυτό εξόργισε τον Διόνυσο και αποφάσισε να τιμωρήσει τον αθεόφοβο αυτόν θνητό για την ασεβή του συμπεριφορά.

Για να πάρει την εκδίκησή του λοιπόν, ο Διόνυσος άρπαξε τον Πενθέα, τον έντυσε με γυναικεία ρούχα και τον ανάγκασε να περιφέρεται στην πόλη, για να τον χλευάσει όσο το δυνατόν πιο πολύ.

Ω θεοί!! Η σκηνή αυτή με έκανε να νιώσω τέτοια λύπηση για τον ήρωα...

Καθ' όλη τη διάρκεια της τραγωδίας συναισθηματικά βρισκόμουν ... στα ύψη, καθώς οι υποκριτές απέδιδαν άριστα την ψυχική κατάσταση των ηρώων. Με κάθε εξέλιξη στη δράση ένιωθα κάθε τρίχα του σώματός μου να σηκώνεται αγωνιώντας για τη συνέχεια.

Η σκηνή, που με συγκλόνησε περισσότερο, ήταν αναμφίβολα μία από τις τελευταίες. Ο αγγελιαφόρος μεταφέρει την είδηση του χαμού του Πενθέα, ο οποίος έπεσε στα χέρια των Μαινάδων, ανάμεσα στις οποίες βρισκόταν και η ίδια του η μητέρα!! Η αφήγηση των όσων έγιναν εκτός σκηνής με έκανε να χάσω τη μιλιά μου. Όσο ο αγγελιαφόρος διηγούνταν το πώς τον έσφαξαν με τα γυμνά τους χέρια, τον αποκεφάλισαν και κάρφωσαν το κεφάλι του σε έναν πάσσαλο, δεν ανέπνεα. Έριξα μια κλεφτή ματιά στον Μάρκο, ο οποίος βρισκόταν σε παρόμοια συναισθηματική κατάσταση.

Μετά από τις επευφημίες και τα θερμά χειροκροτήματα του κοινού των Συρακουσών στο τέλος της παράστασης, πήραμε το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι. Κανείς δεν μιλούσε. Συγκλονισμένοι από το θέαμα που είχαμε απολαύσει ήμασταν τόσο συναισθηματικά φορτισμένοι και χαμένοι μέσα στις σκέψεις μας!!

Άμα δεν ήμουν μαθηματικός, θα ήθελα σίγουρα να είμαι τραγικός ποιητής, σκέφτηκα!!

- Πώς σου φάνηκε Μάρκο; ρώτησα, για να σπάσω τον πάγο.
- Αφέντη δεν μπορώ να το περιγράψω με λόγια. Όλα ήταν άψογα! Ειδικά στη σκηνή με τον αγγελιαφόρο-ένιωσα να με λούζει κρύος ιδρώτας μόνο και μόνο ακούγοντάς τον ! Απίστευτο! Φαντάσου να βλέπαμε και με τα μάτια μας αυτές τις φρικωδίες...

Συμφώνησα μαζί του χωρίς να προσθέσω κάτι.

Εξάλλου αυτός δεν είναι και ο στόχος της τέχνης; Να αγγίζει την ψυχή με την ομορφιά της οδηγώντας την στην κάθαρση...

Αριάδνη Πατέλη, Γ3